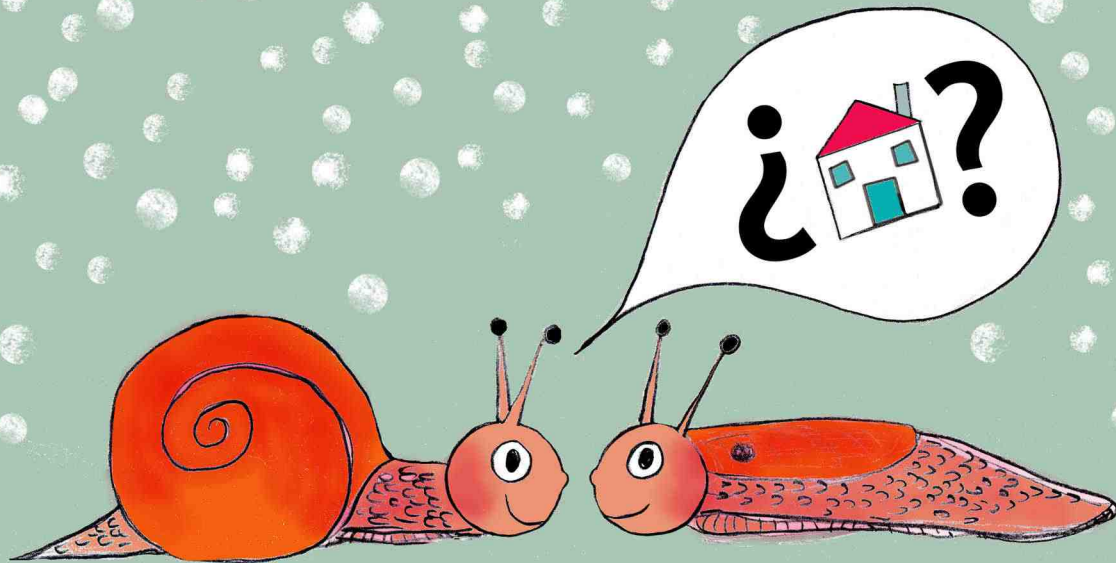
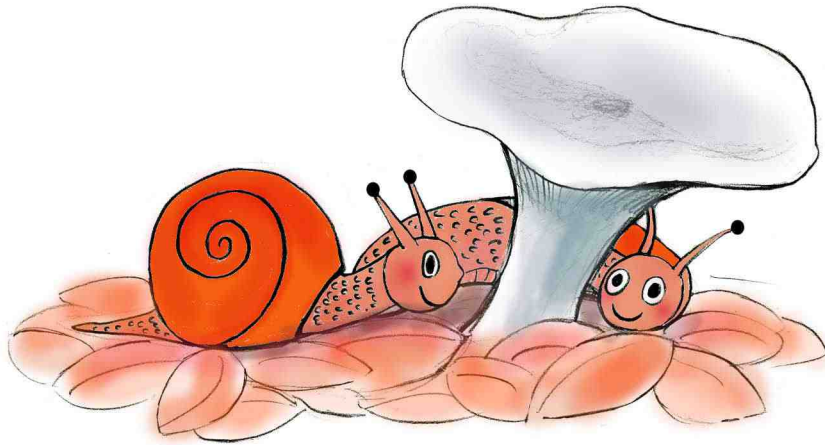

UNA CASETA PER PASSAR L'HIVERN

Text i il·lustracions: NÚRIA VIVES

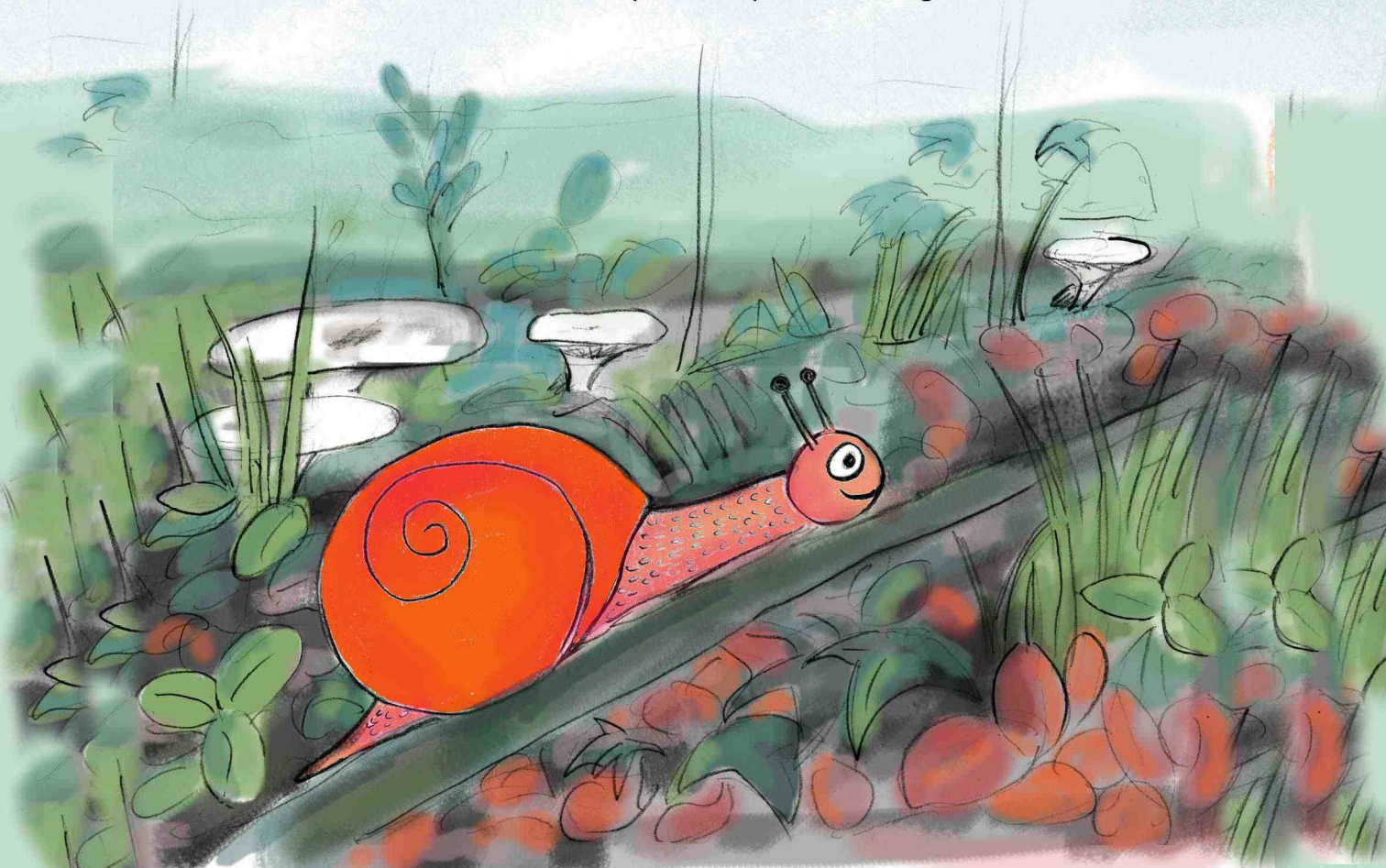
UNA CASETA PER PASSAR L'HIVERN

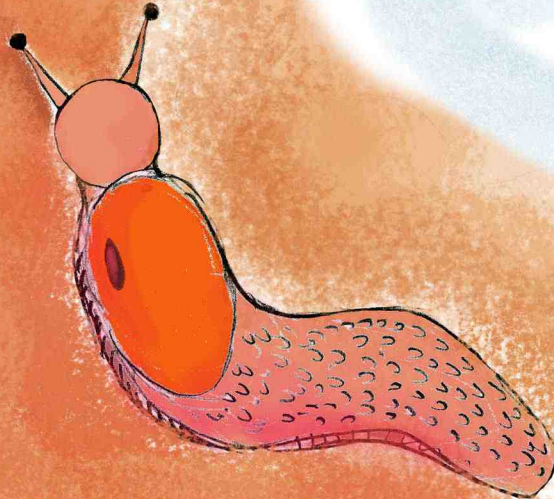
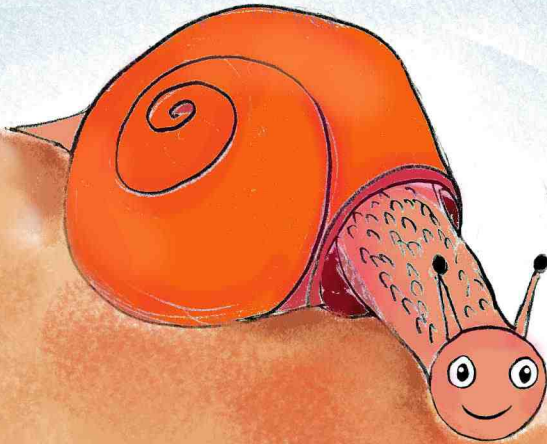
© nùria vives 2017

El meu sincer agraïment a la Mª Montserrat Bassas i a la Mª Roser Vives per la seva ajuda en la creació d'aquest conte.

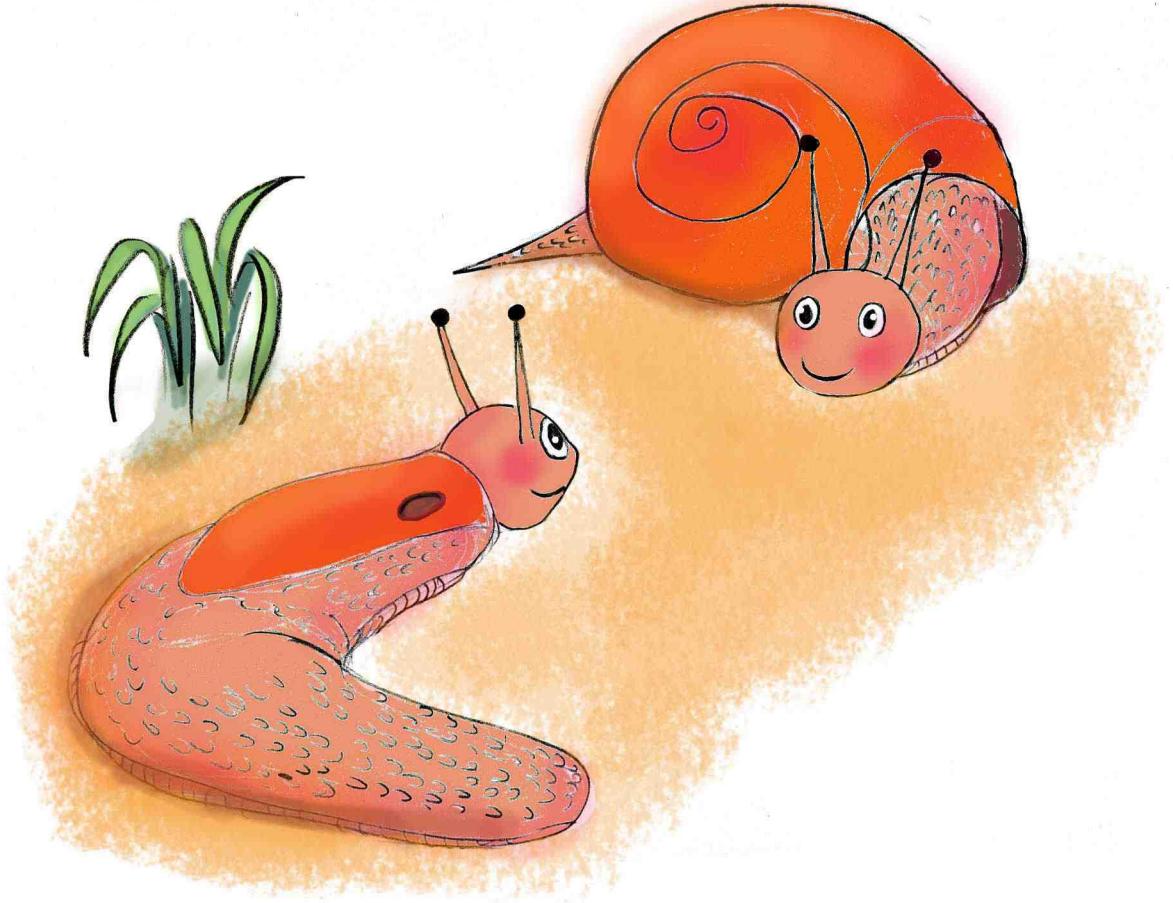
Hi havia una vegada un petit cargol, en Trot, que a poc a poc anava descobrint tots els racons del bosc. Li agradava passejar tranquil·lament. Ara es menjava un bri d'herba, ara una fulleta tendra, però el que més li agradava era fer nous amics.

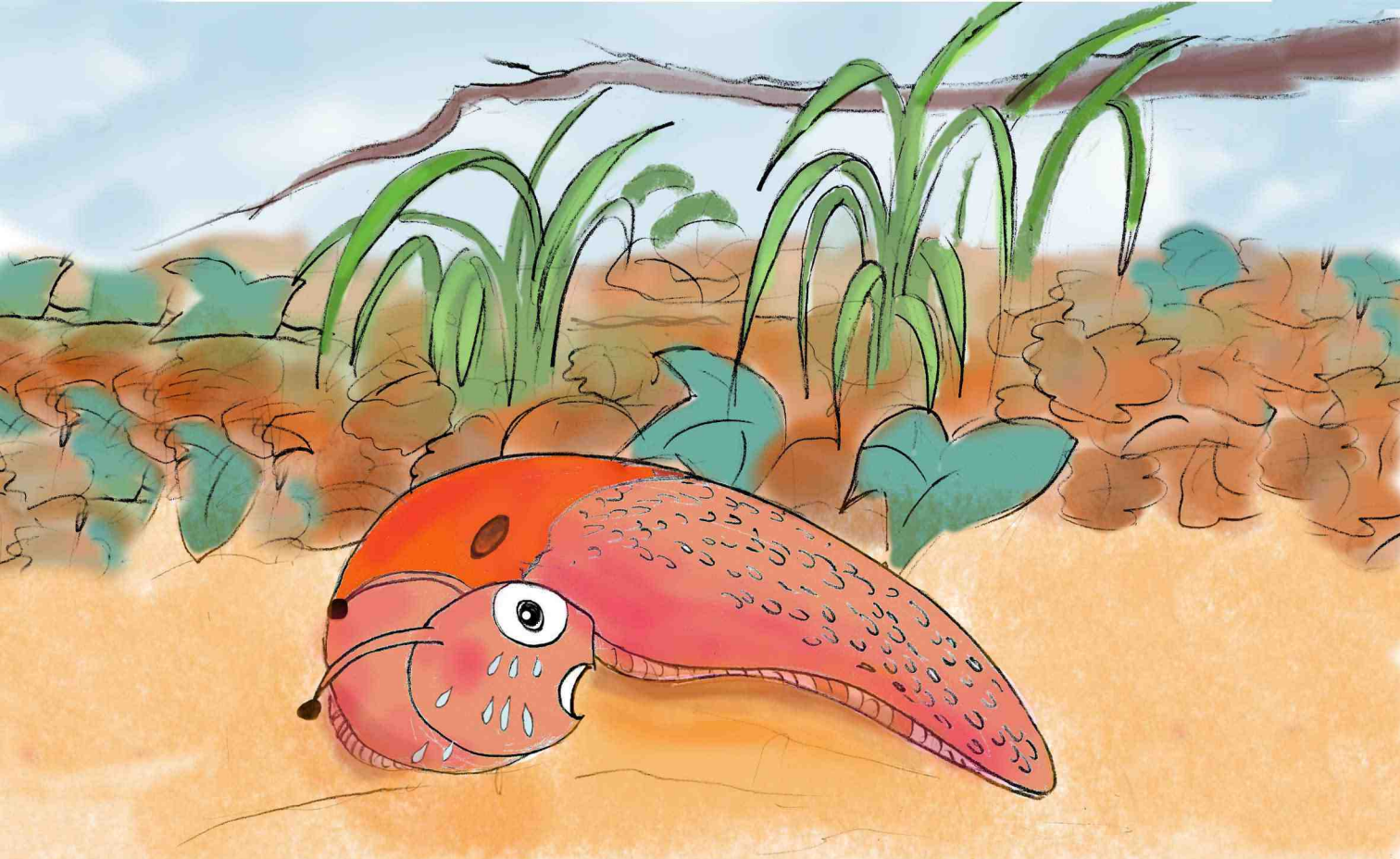

Un dia, baixava per un corriol quan, tot d'una, es va topar amb un llimac. Es van mirar l'un a l'altre sorpresos, s'assemblaven molt.

- Hola! Sóc un cargol, em dic Trot. I tu, qui ets?
—Hola! Jo sóc un llimac. Em dic Zip.
—Sembem germans, però... on has deixat la teva caseta?
—La meva caseta? Quina caseta? —va preguntar el Zip.

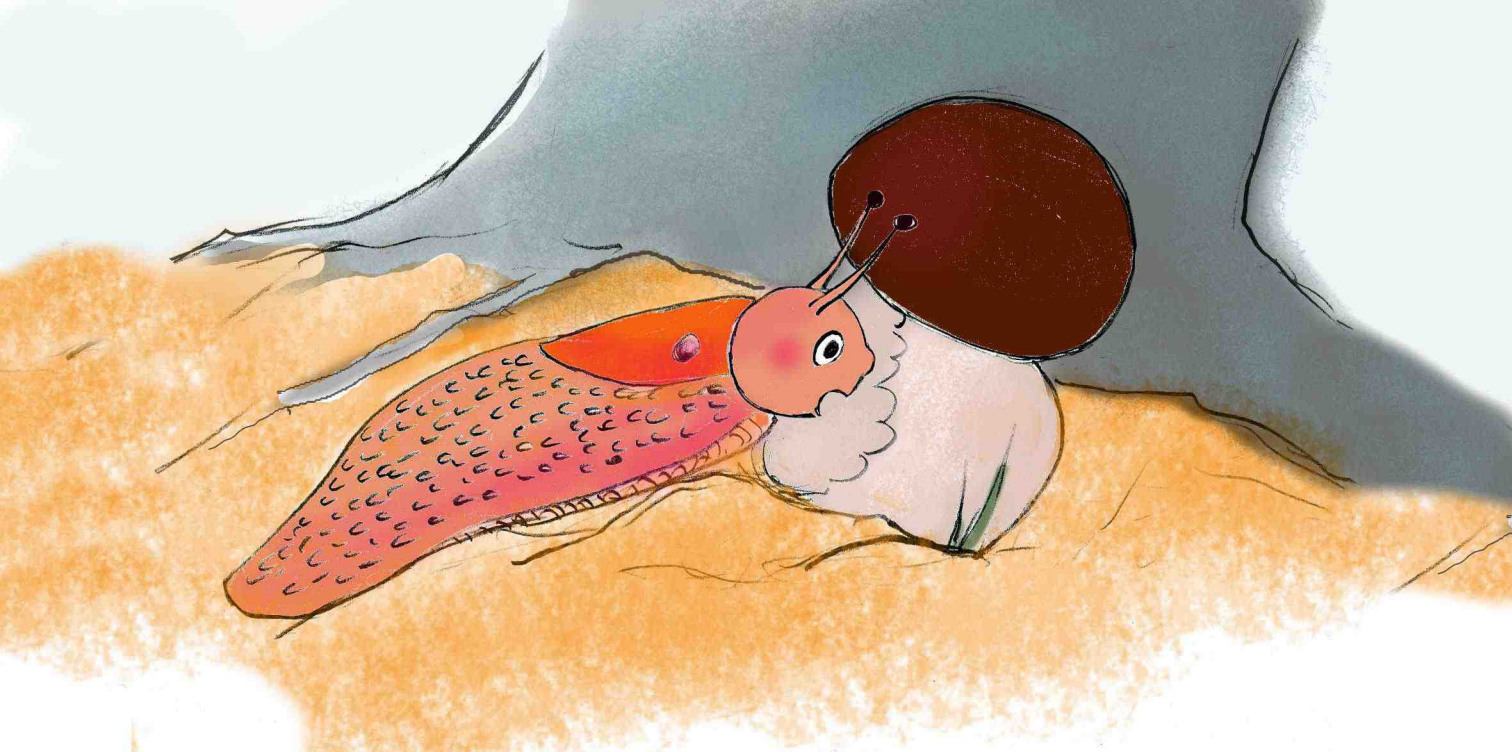

El llimac aleshores es va adonar que el Trot viatjava amb la caseta al damunt.
—La dec haver perdut! —va exclamar. I es va posar a plorar.

—No ploris Zip, ja veuràs com en trobarem una
—va dir el cargol—. Mira! Ja ho tinc! Aquest cep
tan bonic sembla fet exprés per fer de caseta.
Posa't el seu capell!

El Zip va pensar que era molt bona idea. Es va menjar el peu del bolet i va deixar només el capell. Però el va trobar tan bo que no va poder resistir la temptació de menjar-ne una mica més... Al cap de poc, gairebé no en quedaven ni les engrunes.

—Així no anem bé...—deia el cargol.

En aquell moment, va passar per allí un esquirol
i els va preguntar:

—Què us passa? Feu cara de preocupats.

—En Zip ha perdut la caseta—li va explicar el Trot—.
Aviat arribarà l'hivern i si no en trobem una es morirà de fred.

—Espereu! No us mogueu que ara vinc! Em sembla que tinc la solució.

I l'esquirol, en un obrir i tancar d'ulls, es va enfilem arbre amunt.

Al cap de poc, va reaparèixer fent una cabriola des d'una branca.
Portava una closca de nou.
—Prova-te-la! A veure com et va! —va dir l'esquirolet.

El Zip se la va posar a sobre, però la closca era massa petita;
li quedava més de mig cos a fora.

—Així no podré passar l'hivern —somicava—... em quedaré mig congelat!

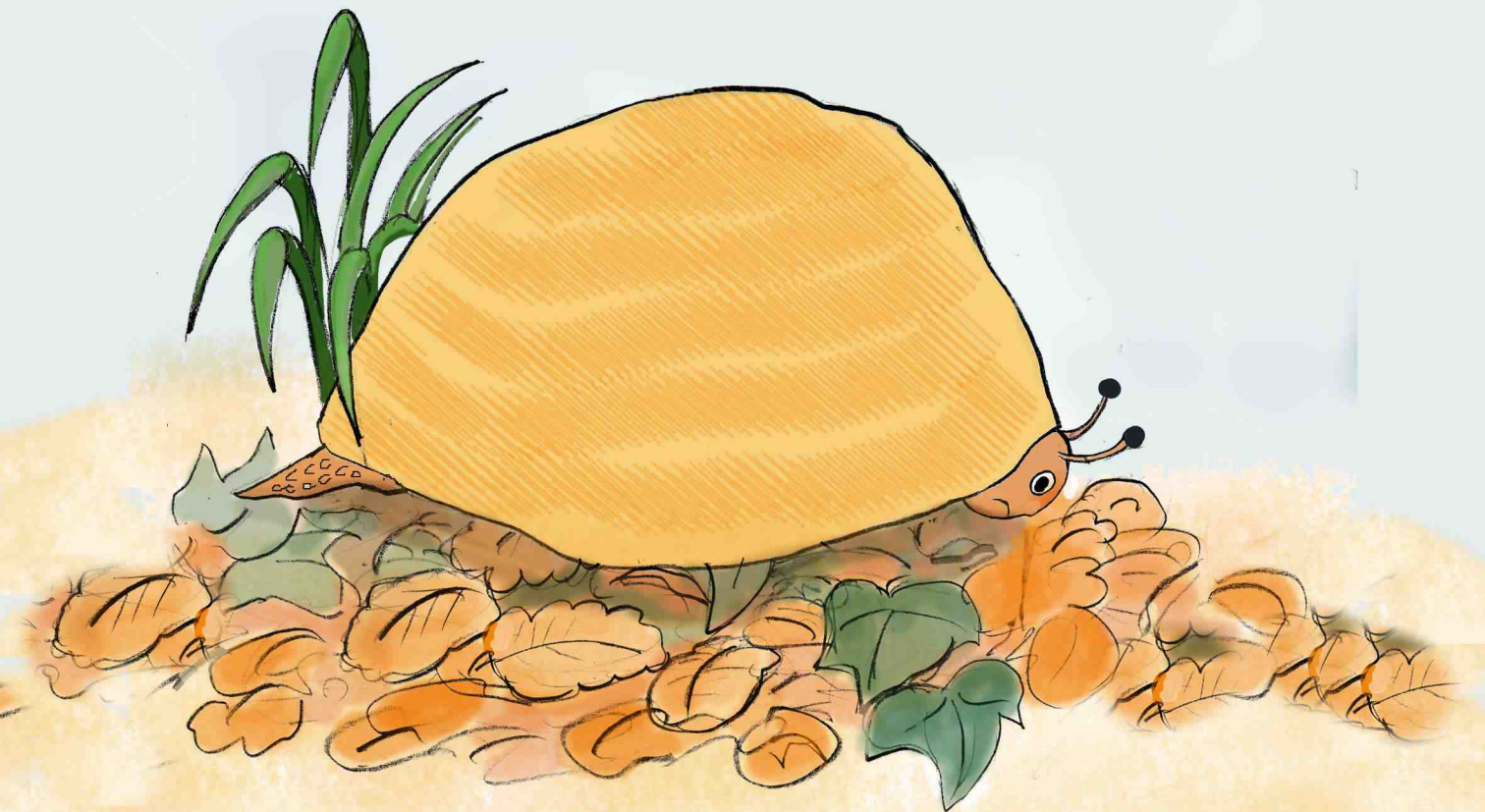
Mentre intentaven encabir-lo sota la closca de la nou,
va passar volant un pica-soques que es va aturar encuriolit.
—Què us passa? Feu cara de preocupats.
—En Zip ha perdut la caseta—li va explicar el Trot—. Aviat
arribarà l'hivern i si no en trobem una es morirà de fred!

—Tinc una idea! En faré una amb un tros de fusta! —va dir el pica-soques.

Va agafar un tronquet i toc toc toc... amb el bec el va picar fins que va tenir forma de closca.

El llimac se la va emprovar. Li anava a la mida, però hi havia un problema: pesava massa. No es podia ni moure!

Una granota que saltironejava per allí a prop, en sentir l'enrenou s'hi va acostar.

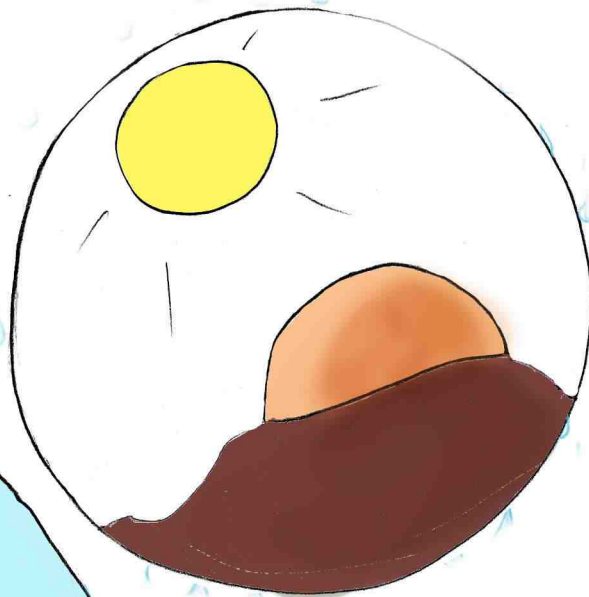
—Què us passa? Feu cara d'amoïnats.

—En Zip ha perdut la caseta—li va explicar el Trot—. Aviat arribarà l'hivern i si no en trobem una es morirà de fred!

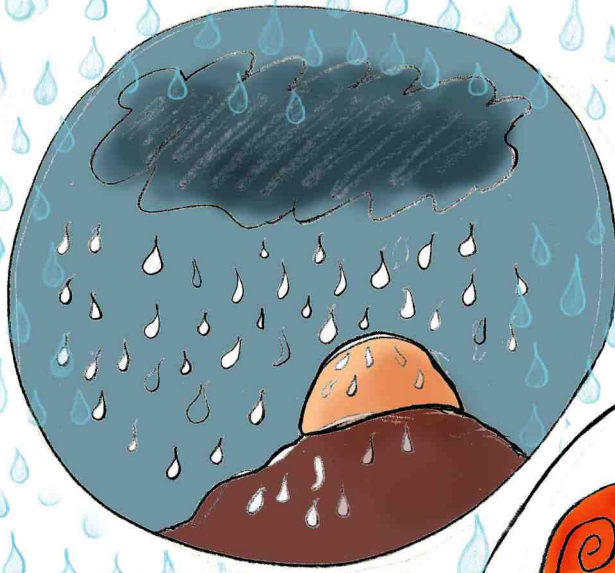
—En puc fer una de fang —va dir la granota—. Anem a la meva bassa que allí n'hi ha molt.

La granota va fer una closca de fang
i la va posar a assecar al sol.

—Ha quedat molt bonica. La podem
pintar de colors —va proposar el Trot.

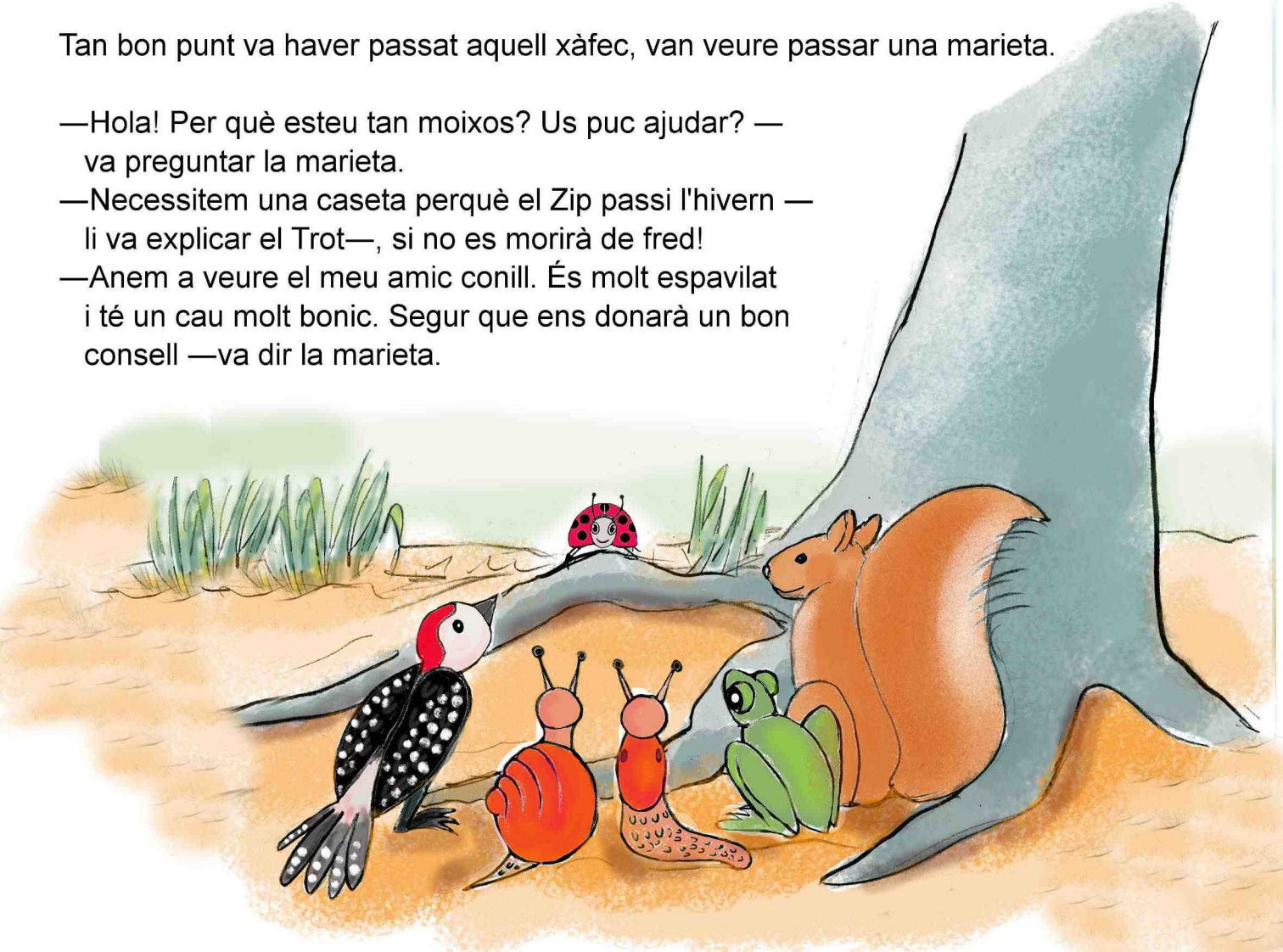
Però, de cop i volta, va
aparèixer un núvol negre, va
començar a ploure i al cap de
poc la closca va quedar desfeta.

Tan bon punt va haver passat aquell xàfec, van veure passar una marieta.

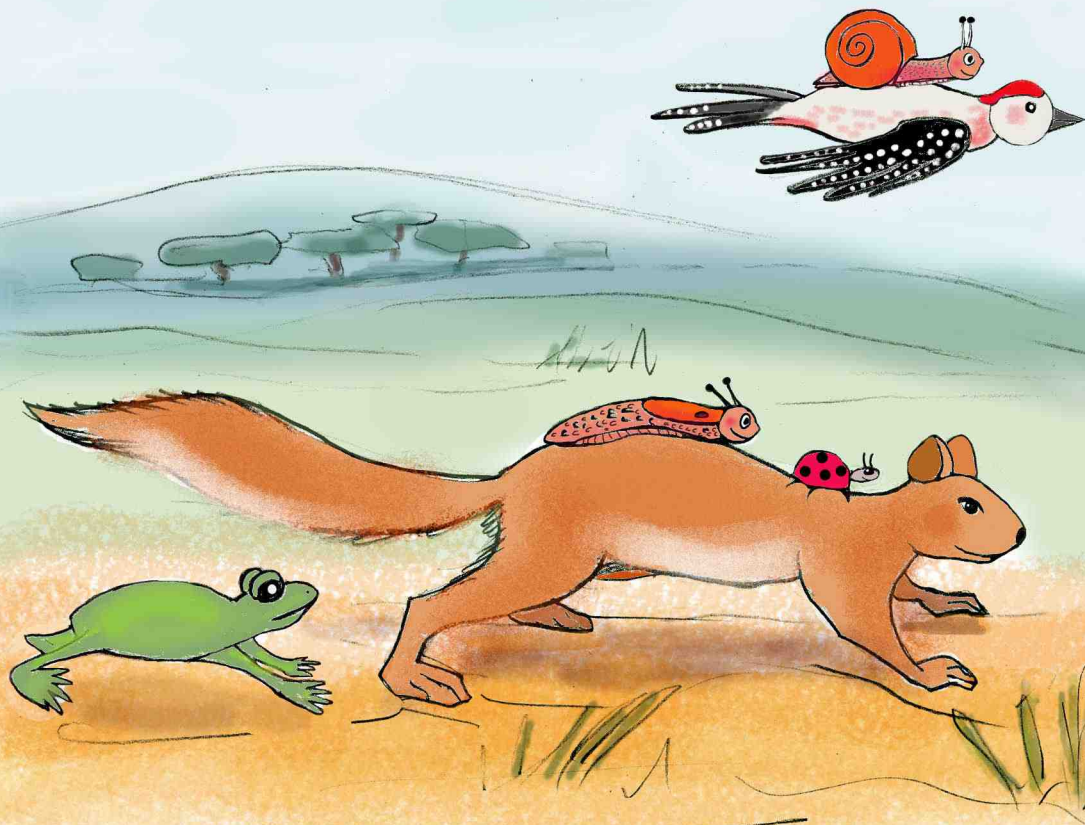
—Hola! Per què esteu tan moixos? Us puc ajudar? —
va preguntar la marieta.

—Necessitem una caseta perquè el Zip passi l'hivern —
li va explicar el Trot—, si no es morirà de fred!

—Anem a veure el meu amic conill. És molt espavilat
i té un cau molt bonic. Segur que ens donarà un bon
consell —va dir la marieta.

I tota la colla va seguir la marieta fins al cau del conillet.

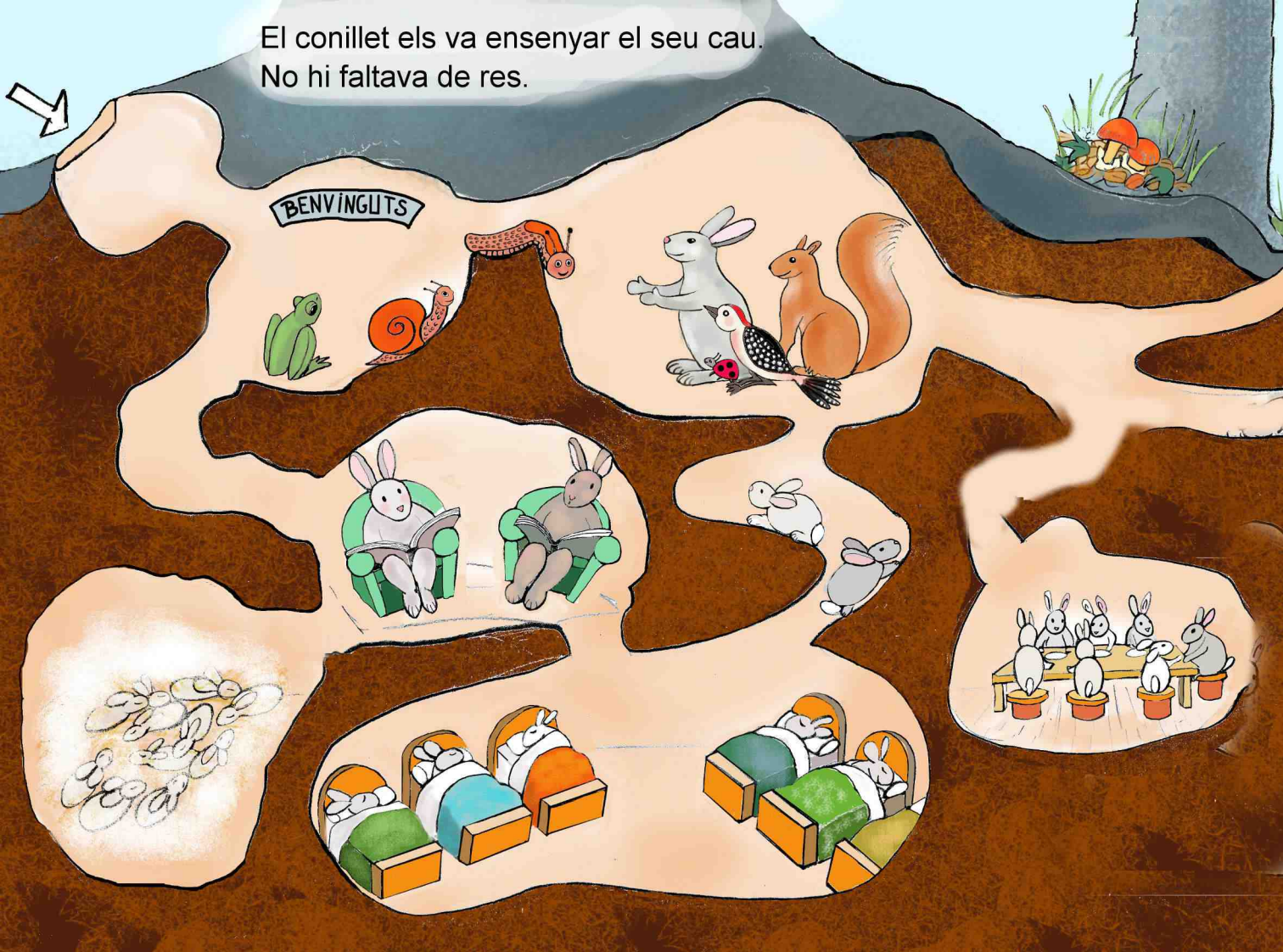

Quan el conillet es va assabentar del problema de seguida li va explicar al Zip que fent un foradet ben fons a terra, podia tenir una casa tan bonica com la seva i passar l'hivern protegit del fred.

El conillet els va ensenyar el seu cau.
No hi faltava de res.

BENVINGUTS

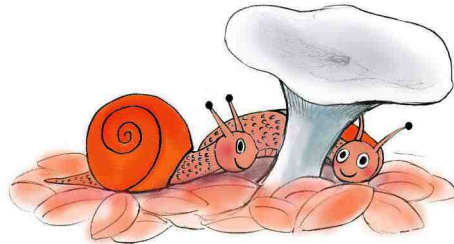

El Zip estava molt content d'haver descobert que, només fent un foradet a terra, podia tenir una caseta allà on volgués.

Quan van començar a caure els primers flocs de neu, el Trot i el Zip es van dir bona nit, van tancar les portes de les seves casetes i es van posar a dormir esperant que tornés el sol de la primavera.

**Catacric-catacrac
aquest conte
s'ha acabat!**

<http://mynicebooks.com>